

У її долонях... сонце

У свої шістнадцять Вікторія Ушарук створила власний родинний музей у прадідусевій хатині, який назвала «У Вікторії та Тараса» і протягом двох останніх років видала п'ять поетичних збірок!

– Ми своє обійстя в селі Ульбарів Дубенського району облаштували усією родиною, адже спершу створили там склад. Пригадую себе ще зовсім маленькою, і саме тоді бабуся Валентина Олексіївна, коли я йшла до сну, розповідала мені різні родинні історії. А жили ми вже у новій хаті, та обіцяла, що обов'язково із тієї старенької створимо казковий дім, облаштуємо його і прикрасимо. Дідусь Тарас, наслуховавшись усіх цих обіцянок, одного дня сказав, що негоже, щоб це було лише мрією, треба вже щось робити. Взяв тачку й поїхав за крейдою і глиною, щоб позашпаклювати щілини між колодами, бо їх уже утворилося чимало. А ті колоди великі такі, діаметр однієї сягає більше сорока сантиметрів. Та й шашель їх трохи поточив. То треба було дати раду.

– Коли цей дім був побудований?

– Понад півтора сторіччя тому!

– Як виглядає ваша старенька оселя?

– Хатина доволі простора, хоча і має дві кімнати. Одна відведена під музей, а інша слугує як комірчина. Мама, Світлана Володимирівна, білила будинок, пічку обмазувала глиною, а та взяла і потріскалася наступного дня. Усім так було образливо. Але ми переробили роботу і все стало гаразд. Я розфарбувала піч гуашевими фарбами, мала кілька готових трафаретів та чимало своїх ідей. Ото взяла пензлі та й зробила її такою різнокольоровою, намалювавши на ній старовинні українські орнаменти. А сама хатина біло-рожева.

– А якою є та родинна кімната? Розкажіть нам про неї трішки.

– Такою затишною! У ній стоять два великих дубових ліжка, застелені вишитими простирадлами і

Хатина-музей.

Старовинний коловороток.

Затишок хатини.

*Від когось за метр несе бензином,
Хтось ніжним ароматом сонця*

чарує,

*Когось не здивуєш запахом миру,
А від когось димом та війною чути...*

– Чи проводите екскурсії? Адже це справжнісінький етнографічний музей однієї непересічної родини. До того він має навіть назву «У Вікторії та Тараса».

– Наразі лише односельчанам. Адже мало хто знає про нього.

– А що ви зможете запропону-

вув і у домі, і у церкві, – зізнається Вікторія і геть світиться від щастя.

– І у вашій усмішці...

Вікторія розгортає книгу і читає: *Сонце в моїх долонях. – Сонце на війні.*

*Сонце – мов теплий сонях.
Сонце... Весь світ у вогні.*

– З кого чи, можливо, з чого все почалося?

– Із мого тата, Олексія Юхимовича, я вся в нього. Він грав на багатьох музичних інструментах, обожнював книги, багато читав, без

драматичного театру із друзями чи мамою. Мені так цікаво стежити за грою акторів! Так важливі мені ці живі емоції!

– Підозрюю, що вибираєте ви місця у партері.

– Так, звісно. У театрі все посправжньому. Це ж не кіно, де тебе з актором розділяє скло монітора. Нещодавно сама почала грати. На сцені Палацу дітей та молоді ми хочемо поставити виставу, у якій я зіграю роль вимогливої вчительки.

– Ви екстраверт?

тис у ній на кілька днів, доки вирішувала свої житлові питання.

– Що для вас ніжність?

– Це не гарні слова, а вчинки. Маленька дрібничка, обійми, погляд, легенький дотик.

– Віра, надія, любов. Для вас це рідні сестри?

– Так, це пов'язані між собою поняття. Без віри немає людини, якщо вона не вміє вірити, значить, вона не людина. Надія – це та частинка душі, яка, як кажуть, завжди помирає останньою. Коли зникає віра, на допомогу приходить – надія. А любов – це те, що живе вічно!

– Вікторіє, вам поталанило на початку свого життєвого шляху одразу знайти себе в літературі.

– Я також про це думала. А ще... Мені інколи так хочеться почитати свої вірші тату, розповісти йому про свої досягнення... Коли він працював у Чехії, я робила це у скайпі. А потім його не стало.

– Він пишається вами! Звідти, з неба, видно набагато краще.

– А знаєте, тато зі мною завжди. Досить часто він приходить до мене у вісні. Якщо він сумний – значить я можу захворіти чи щось прикре може статися, а коли усміхається – у мене буде якась перемога, щось приємне і радісне. Ось нещодавно тато приснився мені вночі з четверга на п'ятницю і так довго усміхався!

– А ваша мама, Світлана Володимирівна...

– Вона медсестра, працює в лор-кабінеті в поліклініці на Драгоманова.

– Не так давно там у фойє розмістили невеличкий іконостас. Помітили?